

Vergaderjaar 2001–2002

28 352 (R 1721)

Goedkeuring van het op 16 oktober 2001 te Luxemburg tot stand gekomen Protocol bij de Overeenkomst betreffende de wederzijdse rechtshulp in strafzaken tussen de Lid-Staten van de Europese Unie, door de Raad vastgesteld overeenkomstig artikel 34 van het Verdrag betreffende de Europese Unie

Nr. 3

MEMORIE VAN TOELICHTING

1. Inhoud van het wetsvoorstel

Het wetsvoorstel strekt tot goedkeuring van het op 16 oktober 2001 te Luxemburg tot stand gekomen Protocol bij de Overeenkomst betreffende de wederzijdse rechtshulp in strafzaken tussen de Lid-Staten van de Europese Unie (Trb 2001, 187).

In deze memorie van toelichting wordt het Protocol mede namens de minister van Buitenlandse Zaken toegelicht.

Het wetsvoorstel maakt onderdeel uit van het pakket aan wetgevende maatregelen ter vergroting van de mogelijkheden tot opsporing van terroristische misdrijven. Het wetsvoorstel is aangekondigd in het Actieplan Terrorismebestrijding en veiligheid, dat door het kabinet aan de Tweede Kamer is gezonden bij brief van 5 oktober 2001, onder actie 42 van dit plan (Kamerstukken II 2001/2002, 27 925, nr. 10, blz. 14). Voor de uitvoering van het Protocol is een wijziging van het Wetboek van Strafvordering nodig. Een hiertoe strekkend wetsvoorstel wordt gelijktijdig ingediend. Gelijktijdig vindt ook de indiening plaats van het wetsvoorstel tot goedkeuring van het verdrag waarop het Protocol is gebaseerd, te weten de op 29 mei 2000 te Luxemburg tot stand gekomen Overeenkomst betreffende de wederzijdse rechtshulp in strafzaken tussen de Lid-Staten van de Europese Unie (Trb 2000, 96), hierna het EU-rechtshulpverdrag.

2. Totstandkoming van het Protocol

De onderhandelingen over het Protocol zijn in juni 2000 gestart en hebben gelopen tot in mei 2001. Over die onderhandelingen werden de Staten-Generaal op de hoogte gehouden in het kader van de voorbereiding van en verslaglegging over de vergaderingen van de Raad Justitie en Binnenlandse Zaken (Kamerstukken II 2000–2001, 23 490, nrs. 6a, 166, 169, 191, 193, 205 en 206). Het Protocol werd op 16 oktober 2001 door de Raad vastgesteld en door de Ministers van Justitie van de lidstaten ondertekend. Er is geen toelichtend rapport opgesteld.

3. Doel en inhoud van het Protocol

Het Protocol heeft tot doel de regels inzake de wederzijdse rechtshulp in strafzaken tussen de lidstaten van de Europese Unie te verbeteren, met het oog op de bestrijding van de criminaliteit, waaronder in het bijzonder de georganiseerde criminaliteit, het witwassen en de financiële criminaliteit. Het Protocol bevordert naar het oordeel van de regering een goede verlening van wederzijdse rechtshulp, in het bijzonder waar het gaat om het verkrijgen van gegevens van instellingen in de financiële sector in het belang van de opsporing van strafbare feiten. Daarnaast bevat het Protocol enkele algemene bepalingen die de wederzijdse rechtshulp bevorderen, zoals de bepalingen die bevorderen dat geen rechtshulp kan worden geweigerd omdat een strafbaar feit door de aangezochte lidstaat beschouwd wordt als een fiscaal delict of als een politiek delict. Het Protocol bouwt voort op het EU-rechtshulpverdrag.

Het Protocol houdt in dat iedere lidstaat moet kunnen voldoen aan het verzoek van een andere lidstaat tot het verkrijgen van bepaalde gegevens over rekeningen, rekeningnummers en financiële transacties van een natuurlijke persoon of rechtspersoon tegen wie een strafrechtelijk onderzoek is ingesteld. Ook bevat het Protocol een bepaling die inhoudt dat gedurende een bepaalde periode de verrichtingen die door middel van een bepaalde rekening worden uitgevoerd, gevolgd moeten kunnen worden. In de toelichting op de artikelen van het Protocol wordt hierop nader ingegaan. De gegevens waarop het Protocol betrekking heeft kunnen van groot belang zijn in een opsporingsonderzoek, niet alleen bij de opsporing van financiële criminaliteit, maar ook bij opsporing van andere vormen van criminaliteit. Gegevens over rekeningnummers en financiële transacties bieden namelijk inzicht in patronen van contacten en handelingen en kunnen licht werpen op financiële stromen.

In verband met de gebeurtenissen die op 11 september 2001 hebben plaatsgevonden in de Verenigde Staten van Amerika is binnen de EU besloten tot een versnelde totstandkoming van het Protocol. In het bijzonder de financiële sector loopt het risico te worden misbruikt voor het financieren van terroristische activiteiten.

Voor de uitvoering van het Protocol dienen in het Wetboek van Strafvordering bevoegdheden te worden opgenomen voor de justitiële autoriteiten tot het vorderen van gegevens bij instellingen die financiële diensten verlenen, omvattende een plicht van deze instellingen deze gegevens te verstrekken. Voorstellen hiertoe – niet beperkt tot instellingen in de financiële sector – waren al geformuleerd door de Commissie Strafvorderlijke gegevensvergaring in de informatiemaatschappij, naar haar voorzitter genoemd de commissie Mevis. Aan de Tweede Kamer is in het kader van de voorbereiding van en de verslaglegging over de vergaderingen van de Raad Justitie en Binnenlandse Zaken reeds aangekondigd dat voor de in het Protocol opgenomen voorstellen de werkzaamheden van de commissie Mevis van belang zouden zijn. Gegevensvergaring vindt in de huidige praktijk plaats op vrijwillige basis, op basis van artikel 125i van het Wetboek van Strafvordering en op basis van de bevoegdheden tot het ter inbeslagneming vorderen van voorwerpen. Deze bevoegdheden zijn echter onvoldoende toegesneden op de vergaring van gegevens die nodig zijn voor strafvorderlijk onderzoek en bieden daarom geen toereikende basis voor de uitvoering van het Protocol. Artikel 125i Sv betreft de bevoegdheid van de rechter-commissaris te bevelen dat gegevens uit een geautomatiseerd werk worden verstrekt. Het bevel kan echter alleen betrekking hebben op beperkte categorieën gegevens. Het moet gaan om gegevens die door de verdachte zijn ingevoerd, voor hem zijn bestemd, tot het begaan van het strafbare feit hebben gediend, of met betrekking tot welke het strafbare feit is gepleegd, dan wel om gegevens waarover de verdachte de beschikking heeft of die een beschrijving geven van handelingen die de verdachte met betrekking tot een geautomatiseerd werk

heeft verricht. Deze categorieën zijn niet toereikend om uitvoering te kunnen geven aan het Protocol. Ook de bevoegdheden tot inbeslagname in het Wetboek van Strafvordering zijn niet hiervoor niet toereikend. Zij hebben namelijk betrekking op de inbeslagname van voorwerpen en bieden geen basis te vorderen dat gegevens worden verstrekt. Een gegeven is namelijk geen voorwerp. Wel bieden de bevoegdheden de uitlevering te vorderen van voor inbeslagname vatbare voorwerpen een basis om de uitlevering te vorderen van fysieke dragers waarop gegevens zijn vastgelegd. De inbeslagname van gegevensdragers kan echter al gauw disproportioneel zijn, wanneer dit ingrijpende gevolgen heeft voor de beslagene of wanneer daardoor meer gegevens worden verkregen dan die welke nodig zijn voor het opsporingsonderzoek. Deze bevoegdheden bevatten geen basis om van degene bij wie beslag gelegd wordt te vorderen dat hij een selectie of bewerking van gegevens print of op een diskette zet.

4. De Koninkrijkspositie

De regeringen van de Nederlandse Antillen en Aruba beraden zich nog over de wenselijkheid van medegelding van het Protocol voor hun land. Teneinde het mogelijk te maken dat wanneer de regeringen van de Nederlandse Antillen en Aruba medegelding wenselijk achten, die medegelding direct tot stand wordt gebracht, wordt de goedkeuring voor het gehele Koninkrijk gevraagd.

5. Toelichting op de artikelen van het Protocol

Artikel 1

Eerste en tweede lid

Artikel 1 houdt in dat iedere lidstaat maatregelen moet treffen om naar aanleiding van een verzoek van een andere lidstaat vast te kunnen stellen of een natuurlijke persoon of een rechtspersoon tegen wie een strafrechtelijk onderzoek is ingesteld een of meer rekeningen van welke aard dan ook bezit of controleert bij een op zijn grondgebied gevestigde bank. Indien dit het geval is dienen alle nadere gegevens over deze rekeningen verstrekt te kunnen worden. Deze gegevens omvatten ook de rekeningen waarvan de betreffende persoon gevolmachtigd is, voorzover hierom is verzocht en de gegevens binnen een redelijke termijn kunnen worden verstrekt.

Het artikel spreekt van rekeningen bij een bank. Het Protocol bevat geen omschrijving van het begrip «bank». Aangenomen kan worden dat het in ieder geval gaat om de financiële instellingen en kredietinstellingen als bedoeld in de Wet toezicht kredietwezen. Het staat de lidstaten vrij ook andere instellingen in de financiële sector te betrekken bij de uitvoering van het Protocol. In deze memorie van toelichting wordt telkens gesproken van instellingen in de financiële sector.

Het artikel houdt in dat bij deze instellingen moet kunnen worden nagegaan of een bepaalde (rechts-)persoon cliënt is, dat wil zeggen een rekening van welk aard dan ook heeft of controleert. In beginsel moeten alle instellingen kunnen worden benaderd om vast te kunnen stellen bij welke instelling de betrokkene cliënt is. Indien aanwijzingen beschikbaar zijn dat een bepaalde instelling hiervoor het meest in aanmerking komt, ligt het voor de hand eerst die instelling te benaderen. De voorwaarde dat de gegevens binnen een redelijke termijn kunnen worden verstrekt duidt op de inzet van middelen die evenredig zijn aan het belang en de urgentie van de zaak.

Met het woord «controleert» wordt beoogd dat ook gegevens kunnen worden verkregen indien iemand onder een bepaalde dekmantel cliënt is

bij de instelling. Het gaat dan om gegevens betreffende iemand die geen rekeninghouder is, maar wel bepaalt wat er met de rekening gebeurt, of voor wiens rekening de rekeninghouder handelt. Ingevolge het tweede lid van artikel 1 is de verplichting alleen van toepassing voor zover de gegevens in het bezit zijn van de instelling die de rekening onder zich heeft. Er is dus geen verplichting tot het vergaren van gegevens elders. Als een persoon blijkt cliënt te zijn bij een instelling dienen de nadere gegevens over de betrokken rekeningen te worden verstrekt, zoals de rekeningnummers en de gegevens betreffende rekeninghouder of gevolmachtigde. Aldus is de verzoekende staat in de gelegenheid om desgewenst een verzoek op grond van artikel 2 of artikel 3 van het Protocol te doen, waarbij de vereenvoudigde procedure van artikel 6 gevolgd kan worden.

Derde en zesde lid

De verplichting van het eerste lid geldt alleen indien het strafrechtelijk onderzoek betrekking heeft op een strafbaar feit waarop in de verzoekende staat naar de wettelijke omschrijving een vrijheidsstraf is gesteld met een maximum van vier jaar of meer en in de aangezochte staat een vrijheidsstraf met een maximum van twee jaar of meer. Daarnaast geldt de verplichting ook wanneer het onderzoek betrekking heeft op een strafbaar feit als bedoeld in artikel 2 van de op 26 juli 1995 te Brussel tot stand gekomen Overeenkomst tot oprichting van de Europese Politiedienst (hierna te noemen de Europol-Overeenkomst; Trb. 1995, 282) dan wel als bedoeld in de gewijzigde bijlage bij die Overeenkomst (laatstelijk gewijzigd bij het op 30 november 2000 te Brussel tot stand gekomen Protocol bij de Europol-Overeenkomst; Trb. 2001, 34), alsmede – wanneer het onderzoek niet onder de Europol-Overeenkomst valt, een strafbaar feit als bedoeld in de op 26 juli 1995 te Brussel tot stand gekomen Overeenkomst aangaande de bescherming van de financiële belangen van de Europese Gemeenschappen (Trb. 1995, 289) en het daarbij behorende Protocol van 1996 (Dublin, 27 september 1996; Trb. 1996, 330) en Tweede Protocol van 1997 (Brussel, 19 juni 1997; Trb. 1997, 251).

Artikel 2 van de Europol-Overeenkomst betreft de illegale handel in verdovende middelen en nucleaire en radioactieve stoffen alsmede illegale immigratie, mensenhandel en handel in gestolen voertuigen. De Overeenkomst aangaande de bescherming van de financiële belangen en de daarbij behorende protocollen hebben betrekking op fraude waardoor de financiële belangen van de Europese Gemeenschappen worden geschaad, passieve corruptie, actieve corruptie en het witwassen van geld van 1995 en de daarbij behorende protocollen hebben betrekking op fraude waardoor de financiële belangen van de Europese Gemeenschappen worden geschaad, passieve corruptie, actieve corruptie en het witwassen van geld. Het zesde lid van artikel 1 van het onderhavige Protocol geeft aan dat de in het derde lid genoemde lijst van strafbare feiten uitbreid kan worden door de Raad op grond van artikel 34, tweede lid, onder c, van het op 7 februari 1982 te Maastricht tot stand gekomen Verdrag betreffende de Europese Unie (Trb. 1992, 74).

Vierde en vijfde lid

Deze leden hebben betrekking op de vereisten waaraan een verzoek van een lidstaat moet voldoen. Het betreft onder andere voorschriften voor de motivering van het verzoek. Met de motiveringsplicht wordt onder meer beoogd het verzoek zo mogelijk te beperken tot bepaalde banken en de mogelijk grote werklast die de uitvoering van verzoeken om gegevens met zich mee kan brengen, te beperken. De verzoekende autoriteit dient in het verzoek ten minste te vermelden waarom zij van mening is dat de gevraagde informatie waarschijnlijk van grote waarde is voor het onder-

zoek naar het strafbare feit en op welke gronden zij veronderstelt dat instellingen in de aangezochte lidstaat de rekeningen onder zich hebben en, voor zover hierover informatie beschikbaar is, welke instellingen mogelijk over de gegevens beschikken. Op de te volgen procedures zijn artikel 3 van het op 20 april 1959 te Straatsburg tot stand gekomen Europees Verdrag aangaande de wederzijdse rechtshulp in strafzaken (Trb. 1965, 10, laatstelijk Trb. 2001, 165) en artikel 4 van het EU-rechtshulpverdrag van toepassing. De lidstaten kunnen aan de uitvoering van een verzoek dezelfde voorwaarden verbinden als aan de uitvoering van verzoeken om huiszoeking en inbeslagneming. Dit kan bijvoorbeeld betrekking hebben op de aanwijzing van de bevoegde autoriteit of op de omgang met vertrouwelijke informatie. Ook kunnen de lidstaten dezelfde eisen stellen ten aanzien van de dubbele strafbaarheid en verenigbaarheid met hun wet. Dit laatste kan vanzelfsprekend niet zover gaan dat een lidstaat een verzoek op grond van artikel 1 louter kan weigeren omdat zijn nationale wet niet voorziet in verstrekking van de gegevens.

Artikel 2

Dit artikel houdt in dat iedere lidstaat op verzoek van een andere lidstaat gegevens verstrekt betreffende gespecificeerde bankrekeningen en betreffende banktransacties die in een bepaald tijdvak zijn uitgevoerd op een of meer van deze rekeningen, inclusief gegevens over de rekening van herkomst of bestemming. Bij het verstrekken van bijzonderheden over de in dit lid genoemde rekeningen van herkomst of bestemming houdt de aangezochte staat, in voorkomend geval, rekening met zijn verplichtingen op grond van het op 28 januari 1981 te Straatsburg tot stand gekomen Verdrag tot bescherming van personen in verband met de geautomatiseerde verwerking van persoonsgegevens (Trb. 1988, 7). Hiermee zal in het wetsvoorstel tot wijziging van het Wetboek van Strafvordering dat strekt tot uitvoering van het Protocol rekening worden gehouden.

In dit artikel gaat het om gespecificeerde rekeningen. Indien bekend is bij welke instelling de rekeningen berusten en indien voldoende gegevens over de rekeningen bekend zijn, moeten gegevens over rekeningen en gegevens over transacties via deze rekeningen, kunnen worden verstrekt. Een verzoek op grond van dit artikel kan aldus worden gedaan indien reeds voldoende gegevens bekend zijn, dan wel kan volgen op een eerder verzoek op grond van artikel 1.

Omdat dit artikel geen bepaling kent als bedoeld in artikel 1, derde lid, hebben de lidstaten ruimte hun eigen voorwaarden te stellen voor wat betreft de ernst van het strafbare feit waarop het verzoek betrekking dient te hebben. Deze ruimte blijkt ook uit het vierde lid, dat inhoudt dat dezelfde voorwaarden gesteld kunnen worden als bij verzoeken om huiszoeking en inbeslagneming.

Ook in dit artikel is in het tweede lid bepaald dat de verplichting alleen van toepassing is voor zover de gegevens in het bezit zijn van de instelling die de rekening onder zich heeft. Tevens gelden, net als in artikel 1, vereisten waaraan een verzoek van een lidstaat moet voldoen. Wat betreft de procedures zijn artikel 1 van het Europees Rechtshulpverdrag van 1959 en artikel 3 van het EU-rechtshulpverdrag van overeenkomstige toepassing.

Artikel 3

Dit artikel houdt in dat elke lidstaat op verzoek van een andere lidstaat in staat moet zijn gedurende een bepaalde periode de bankverrichtingen die worden uitgevoerd door middel van een of meer in het verzoek genoemde rekeningen onder toezicht te plaatsen en de resultaten daarvan te verstrekken aan de verzoekende lidstaat. Met «onder toezicht te plaatsen» wordt bedoeld dat de verrichtingen die door middel van een bepaalde rekening worden uitgevoerd, gevolgd moeten kunnen worden.

Dit artikel houdt in dat gevolgd moet kunnen worden wat er via een rekening gebeurt en dat deze gegevens worden verstrekt. Het artikel bepaalt niet dat de verstrekking direct of op een bepaalde wijze dient plaats te vinden. Het artikel bepaalt dat de beslissing om de verrichtingen te volgen die door middel van een rekening worden uitgevoerd in elke afzonderlijke zaak door de bevoegde autoriteit van de aangezochte lidstaat wordt genomen. Dit is nodig in verband met de inspanningen die hieraan verbonden kunnen zijn voor de instellingen in de financiële sector. Ook in dit artikel zijn vereisten vermeld waaraan een verzoek van een lidstaat moet voldoen, hieronder begrepen het motiveringsvereiste. Tevens is bepaald dat de beslissing tot het onder toezicht plaatsen wordt genomen met inachtneming van de nationale wet van de aangezochte lidstaat. Dit betekent dat de aangezochte lidstaat daar in de nationale wetgeving eigen voorwaarden aan kan verbinden. Bovendien is bepaald dat de lidstaten de praktische uitvoeringsaspecten onderling overeen moeten komen. Het kan hierbij bijvoorbeeld gaan om de periode waarbinnen de gegevens worden verstrekt.

Artikel 4

De lidstaten dienen maatregelen te treffen om geheimhouding door de instelling te waarborgen. Het is in het belang van het opsporingsonderzoek dat de cliënt niet op de hoogte is van het onderzoek. De instelling mag de cliënt of andere derden niet mede delen dat gegevens zijn gevorderd of dat tegen hem een onderzoek loopt.

Artikel 5

Indien de bevoegde autoriteit van de aangezochte lidstaat het tijdens de uitvoering van een rechtshulpverzoek passend acht onderzoek te verrichten waarin oorspronkelijk niet was voorzien of dat niet was gespecificeerd, stelt hij de verzoekende autoriteit daarvan onverwijld in kennis, opdat deze verdere maatregelen kan nemen. In de praktijk wordt in Nederland al op deze wijze gewerkt. In een uitvoeringsregeling voor de praktijk zal in lijn met deze gangbare praktijk worden vermeld dat de aangezochte lidstaat de verzoekende lidstaat moet informeren indien aanvullende onderzoekshandelingen passend zijn.

Artikel 6

Dit artikel gaat over aanvullende rechtshulpverzoeken. Het houdt in dat een verzoek dat een aanvulling vormt op een eerder verzoek niet opnieuw alle informatie uit het oorspronkelijke voorstel behoeft te bevatten, mits het gegevens bevat ter identificatie van het oorspronkelijke verzoek. Indien de verzoekende autoriteit deelneemt aan de uitvoering van een overeenkomstig de van kracht zijnde bepalingen ingediend verzoek in de aangezochte lidstaat, kan hij een aanvullend verzoek bovendien rechtstreeks bij de bevoegde autoriteit van de aangezochte lidstaat indienen wanneer hij zich daar bevindt. De verwijzing in het tweede lid naar artikel 6, derde lid, van het EU-rechtshulpverdrag heeft betrekking op de uitzonderingspositie van het Verenigd Koninkrijk en Ierland die inzending van een verzoek via een centrale autoriteit vereisen. Ook deze werkwijzen zullen in een uitvoeringsregeling voor de praktijk worden beschreven.

Artikel 7

De partijen mogen zich niet op het bankgeheim beroepen als reden om iedere medewerking aan een rechtshulpverzoek te weigeren. Het Koninkrijk is partij bij het op 8 november 1990 te Straatsburg tot stand gekomen

Verdrag inzake het witwassen, de opsporing, de inbeslagneming en de confiscatie van opbrengsten van misdrijven (Trb. 1990, 172), waarin in artikel 18, zevende lid, is bepaald dat een partij zich niet kan beroepen op het bankgeheim om samenwerking te weigeren. Nederland geeft hier reeds uitvoering aan.

Artikel 8

Dit artikel geeft regels voor strafbare feiten die als fiscaal delict worden beschouwd. Rechtshulp mag niet worden geweigerd louter omdat het verzoek betrekking heeft op een strafbaar feit dat door de aangezochte staat als fiscaal delict wordt beschouwd. De tekst van dit artikel komt overeen met de artikelen 1 en 2 van het op 17 maart 1978 te Straatsburg tot stand gekomen Aanvullend Protocol bij het Europees Verdrag aangaande de wederzijdse rechtshulp in strafzaken. Op basis daarvan wordt hier reeds uitvoering aan gegeven.

Artikel 9

Dit artikel beperkt de mogelijkheden om in het kader van de wederzijdse rechtshulp tussen lidstaten een strafbaar feit te beschouwen als een politiek delict. Partijen kunnen een voorbehoud bij dit artikel maken door te verklaren dat zij deze bepaling slechts zullen toepassen met betrekking tot de strafbare feiten als bedoeld in de artikelen 1 en 2 van het Europees Verdrag tot bestrijding van terrorisme, dan wel de strafbare feiten van samenspanning of medeplichtigheid met het oog op het plegen van deze strafbare feiten.

De regering stelt voor geen voorbehoud terzake te maken. De meeste lidstaten zijn voornemens geen voorbehoud terzake te maken. Tussen de lidstaten van de Europese Unie speelt de vraag of een strafbaar feit als politiek delict moet worden beschouwd nauwelijks een rol. In het wetsvoorstel dat strekt tot de uitvoering van het Protocol zal in verband hiermee artikel 552m, tweede lid, van het Wetboek van Strafvordering worden aangevuld.

Artikel 10

Dit artikel geeft regels voor het geval een rechtshulpverzoek op bepaalde gronden wordt afgewezen, de verzoekende lidstaat zijn verzoek handhaaft en er geen oplossing wordt gevonden. In dat geval dient de Raad hiervan in kennis te worden gesteld. Het gaat hierbij om een afwijzing van een rechtshulpverzoek in verband met artikel 2, onder b, van het Europees Rechtshulpverdrag van 1959 of artikel 22, tweede lid, onder b, van het op 27 juni 1962 te Brussel tot stand gekomen Verdrag tussen het Koninkrijk der Nederlanden, het Koninkrijk België en het Groothertogdom Luxemburg aangaande de uitlevering en de rechtshulp in strafzaken (Trb. 1962, 97), waarin is bepaald dat rechtshulp kan worden geweigerd indien de aangezochte Partij van mening is dat de uitvoering van het verzoek zou kunnen leiden tot een aantasting van de veiligheid, de openbare orde of andere wezenlijke belangen van haar land of indien de betrokken persoon voor dezelfde feiten reeds vervolgd wordt dan wel ter zake van die feiten reeds onherroepelijk is berecht. Een andere situatie betreft een afwijzing van een rechtshulpverzoek in verband met artikel 51 van de op 19 juni 1990 tot stand gekomen Overeenkomst ter uitvoering van het op 14 juni 1985 te Schengen gesloten Akkoord betreffende geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijke grenzen (Trb. 1990, 145) of artikel 5 van het Europees Rechtshulpverdrag van 1959 waarin is bepaald dat voorwaarden gesteld kunnen worden aan de uitvoering van rogatoire commissies strekkende tot verzoeken tot huiszoeking en inbeslagneming. Ook van een afwijzing van een verzoek op grond van de voorwaarden,

bedoeld in artikel 1, vijfde lid, of artikel 2, vierde lid, van het onderhavige Protocol bij het EU-rechtshulpverdrag dient de Raad in kennis gesteld te worden. De regels van artikel 10 van het Protocol zullen worden opgenomen in een uitvoeringsregeling voor de praktijk. Ook zal hierover voorlichting worden gegeven.

De verplichting neergelegd in het eerste lid beoogt de Raad in staat te stellen de werking van de justitiële samenwerking tussen de lidstaten te volgen en evalueren en doet geen afbreuk aan artikel 35, zevende lid, van het Verdrag betreffende de Europese Unie. Het tweede lid biedt de mogelijkheid, zodra Eurojust is opgericht, een beroep te doen op Eurojust om tot een oplossing te komen indien zich problemen voordoen bij de uitvoering van verzoeken in verband met de in het eerste lid genoemde bepalingen. Dit lid beoogt geen bevoegdheden voor Eurojust te scheppen, maar is opgenomen om te herinneren aan de bijstand die deze eenheid in de toekomst zal kunnen bieden bij problemen in de praktijk. Met Eurojust wordt beoogd te komen tot een justitiële coördinatie-eenheid ten behoeve van de justitiële samenwerking binnen de Europese Unie.

Artikelen 11 en 12 en 14 tot en met 17

De tekst van deze artikelen spreekt voor zichzelf en behoeft geen nadere toelichting.

Artikel 13

De in het derde lid geregelde inwerkingtreding 90 dagen nadat de achtste lidstaat zijn akte van aanvaarding, goedkeuring of bekrachtiging heeft gededponeerd, vloeit voort uit artikel 34 van het verdrag betreffende de Europese Unie.

De regering is voornemens, zoals gebruikelijk, een verklaring inzake de voorlopige toepassing, bedoeld in het vijfde lid, af te leggen.

De Minister van Justitie,
A. H. Korthals